

11. 3. 2002

ID: 15987

Náhrada mzdy soudce

Soudci, který je podle ustanovení § 49 odst. 1 zákona o soudech a soudcích dočasně zproštěn funkce, náleží po dobu tohoto zproštění náhrada mzdy ve výši průměrného výdělku podle ustanovení § 130 odst. 1 zák. práce

Soudci, který je podle ustanovení § 49 odst. 1 zákona o soudech a soudcích dočasně zproštěn funkce, náleží po dobu tohoto zproštění náhrada mzdy ve výši průměrného výdělku podle ustanovení § 130 odst. 1 zák. práce

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 25.2.2002, sp.zn. 21 Cdo 125/2001)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně JUDr. K. S. - K., zastoupené advokátem, proti žalované České republice - Okresnímu soudu v Přerově, se sídlem v Přerově, Smetanova ul. č. 2, o 796.000,- Kč s příslušenstvím, za účasti Ministerstva spravedlnosti České republiky se sídlem v Praze, Vyšehradská ul. č. 16, jako vedlejšího účastníka na straně žalované, vedené u Okresního soudu v Olomouci pod sp.zn. 11 C 181/99, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. června 2000, č.j. 16 Co 169/2000-125, tak, že rozsudek krajského soudu se zrušuje a věc se vrací Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobkyně se domáhala, aby bylo žalované uloženo zaplatit jí 796.000,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 21% z částky 18.200,- Kč od 1. 7. 1996 do 31. 7. 1996, z částky 36.460,- Kč od 1. 8. 1996 do 31. 8. 1996, z částky 71.700,- Kč od 1. 9. 1996 do 30. 9. 1996, z částky 107.000,- Kč od 1. 10. 1996 do 31. 10. 1996, z částky 142.300,- Kč od 1. 11. 1996 do 30. 11. 1996, z částky 177.600,- Kč od 1. 12. 1996 do 31. 12. 1996, z částky 212.900,- Kč od 1. 1. 1997 do 31. 1. 1997, z částky 248.200,- Kč od 1. 2. 1997 do 28. 2. 1997, z částky 286.300,- Kč od 1. 3. 1997 do 31. 3. 1997, z částky 324.400,- Kč od 1. 4. 1997 do 30. 4. 1997 a z částky 362.500,- Kč od 1. 5. 1997 do zaplacení a s úrokem z prodlení ve výši 26% z částky 38.100,- Kč od 1. 6. 1997 do 30. 6. 1997, z částky 76.200,- Kč od 1. 7. 1997 do 31. 7. 1997, z částky 114.300,- Kč od 1. 8. 1997 do 31. 8. 1997, z částky 152.400,- Kč od 1. 9. 1997 do 30. 9. 1997, z částky 190.500,- Kč od 1. 10. 1997 do 31. 10. 1997, z částky 231.000,- Kč od 1. 11. 1997 do 30. 11. 1997, z částky 271.500,- Kč od 1. 12. 1997 do 31. 12. 1997, z částky 312.000,- Kč od 1. 1. 1998 do 31. 1. 1998, z částky 352.500,- Kč od 1. 2. 1998 do 28. 2. 1998, z částky 393.000,- Kč od 1. 3. 1998 do 31. 3. 1998 a z částky 433.500,- Kč od 1. 4. 1998 do zaplacení. Žalobu odůvodňovala zejména tím, že po jmenování soudcem dne 9. 4. 1992 vykonávala funkci soudce u Okresního soudu v Přerově. Dne 23. 1. 1996 jí předseda Krajského soudu v Ostravě předal rozhodnutí ministra spravedlnosti o dočasném zproštění výkonu funkce soudce a přípisem ze dne 26. 1. 1996 označeným jako platové opatření jí bylo sděleno, že rozhodnutím ministra spravedlnosti ze dne 22. 1. 1996, č.j.

50/96 - pers., jí byl pozastaven plat včetně náhrad výdajů stanovený opatřením Spr. 1675/95, a to ke dni 23. 1. 1996. Trestní stíhání, jež bylo vedeno proti žalobkyni, bylo skončeno jejím pravomocným odsouzením a její pracovní vztah skončil v únoru 1998. Protože podle ustanovení § 34 odst. 1 a 6 zákona č. [236/1995](#) Sb., v platném znění, náleží soudci plat ode dne, v němž splnil zákonné podmínky pro výkon funkce, až do dne ukončení pracovního poměru, domáhá se zaplacení platu za období od května 1996 do února 1998.

Okresní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 11. 10. 1999, č.j. 11C 181/99-103, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Po provedeném dokazování dospěl k závěru, že s ohledem na skutečnost, že zákon č. [335/1991](#) Sb., o soudech a soudcích, v platném znění, neobsahuje zvláštní úpravu nároků soudce v situaci, kdy soudce nevykonává svoji funkci z důvodu překážek v práci, je proto nutno aplikovat ustanovení § 124 až 130 zákoníku práce. Příčina, proč žalobkyně nemohla v době, za kterou se domáhá náhrady mzdy, vykonávat práci odpovídající její funkci, spočívala podle soudu prvního stupně nikoli v tom, že by jí zaměstnavatel v rozporu s ustanovením § 35 odst. 1 zák. práce nepřiděloval práci odpovídající její funkci, ale tato situace byla způsobena dočasným zproštěním žalobkyně výkonu funkce soudce rozhodnutím ministra spravedlnosti. Tím zanikla i povinnost zaměstnavatele (žalované) takovouto práci jí přidělovat a tomu odpovídající povinnost žalobkyně takovou práci vykonávat. Vycházel přitom z toho, že ustanovení § 49 zákona č. [335/1991](#) Sb., o soudech a soudcích, v platném znění, jež umožňuje ministru spravedlnosti dočasně zprostit soudce výkonu jeho funkce, je průlomem do obecné povinnosti stanovené ustanovením § 35 odst. 1 písm. a) zákoníku práce. Jde o realizaci zákonné možnosti, která, je-li užitá, zakládá výjimku z obecné povinnosti upravené v § 35 odst. 1 písm. a) zák. práce. Takové rozhodnutí ministra způsobuje nejen zánik povinnosti žalobkyni práci odpovídající její funkci přidělovat, ale zároveň i zánik způsobilosti žalobkyně takovou práci vykonávat. Nemůže proto jít o překážku v plnění povinností, neboť tyto povinnosti dočasně zanikly.

K odvolání žalobkyně Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 15. 6. 2000, č.j. 16 Co 169/2000-125, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, a vyslovil proti svému rozsudku přípustnost dovolání. S odvolatelkou souhlasil jen v tom, že za žalované období jí nenáleží plat ve smyslu § 34 zákona č. [236/1995](#) Sb., neboť ten náleží jen za výkon funkce soudce; žalobkyně ve sporném období funkci soudce nevykonávala. Jinak se ztotožnil se soudem prvního stupně v tom, že na projednávanou věc nelze ustanovení § 130 zákoníku práce použít. Příčinou toho, že žalobkyně nemohla v žalovaném období konat funkci soudce, nebylo totiž rozhodnutí zaměstnavatele nepřidělovat jí práci v rozporu s ustanovením § 35 odst. 1 zák. práce, ale to, že rozhodnutím ministra ztratila žalobkyně způsobilost funkci soudce vykonávat. Tím zanikla i povinnost zaměstnavatele (žalované) přidělovat jí odpovídající práci. Shodně se soudem prvního stupně je též přesvědčen, že překážka v práci předpokládá existenci povinnosti zaměstnavatele práci přidělovat a schopnost a možnost zaměstnance jí vykonávat. Není-li uvedených předpokladů, nejde o překážku v práci na straně zaměstnavatele. Protože ustanovení § 49 zákona č. [335/1991](#) Sb., dává ministru spravedlnosti možnost dočasně zprostit soudce výkonu funkce, představuje toto ustanovení výjimku z obecné povinnosti přidělovat zaměstnanci práci ve smyslu ustanovení § 35 odst. 1 zák. práce. Nepřidělování práce odpovídající funkci soudce žalobkyni proto v projednávaném případě nemůže představovat překážku v její práci na straně zaměstnavatele, která by zakládala nárok na náhradu mzdy. Proti svému rozsudku připustil odvolací soud dovolání, neboť považoval rozhodnutí o otázce, zda žalobkyni jako dočasně zproštěné funkce soudce náleží po tuto dobu plat či náhrada platu a zda na daný případ lze aplikovat ustanovení § 130 zák. práce, po právní stránce za zásadního významu.

V dovolání proti rozsudku odvolacího soudu žalobkyně namítá, že je sice správná úvaha soudů o tom, že na projednávané věci je třeba použít ustanovení § 124 až 130 zák. práce, nesouhlasí však se způsobem výkladu ustanovení § 130 odst. 1 zák. práce. Je přesvědčena, že rozhodne-li ministr spravedlnosti podle ustanovení § 49 zák. č. [335/1991](#) Sb. o dočasném zproštění výkonu funkce soudce, nemůže sice soudce dočasně svou funkci vykonávat, avšak v žádném případě se nemůže jednat o překážku v práci na straně zaměstnance - soudce, nýbrž o překážku na straně zaměstnavatele; jedině na základě jeho rozhodnutí není práce soudci přidělována a pracovní vztah, který trvá i nadále, není naplňován. Právním důvodem pro nepřidělování práce je nikoliv zahájení trestního stíhání, nýbrž právě rozhodnutí o dočasném zproštění výkonu funkce soudce. Navrhla, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

Vedlejší účastník navrhl, aby dovolání bylo zamítnuto, neboť podle jeho názoru nelze dočasné zproštění výkonu funkce soudce považovat za případ překážky v práci na straně zaměstnavatele podle ustanovení § 130 zákoníku práce. Jde totiž o situaci, kdy zaměstnavatel, nejenže není povinen práci předělovat, ale ani ji přidělovat nesmí, a to v důsledku realizace zákonem upraveného postupu; zaměstnanci je na druhé straně ze stejných důvodů výkon práce zakázán.

Žalovaná navrhl, aby dovolání bylo zamítnuto „s odkazem na důvody ve vyjádření vedlejšího účastníka“.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) věc projednal podle Občanského soudního řádu ve znění účinném do 31.12.2000 - dále jen „o.s.ř.“ (srov. Část dvanáctou, Hlavu I, bod 17. zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony) a po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř. a že jde o rozsudek, proti kterému je podle ustanovení § 239 odst. 1 o.s.ř. dovolání přípustné, přezkoumal napadený rozsudek bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Dovolání je přípustné proti rozhodnutí odvolacího soudu (s výjimkou rozsudků, kterými bylo vysloveno, že se manželství rozvádí, že je neplatné nebo že zde není), jestliže trpí vadami uvedenými v ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. Dovolání je též přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé [§ 238 odst. 1 písm. a) o.s.ř.]. Dovolání je přípustné také proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl jinak než v dřívějším rozsudku proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [§ 238 odst. 1 písm. b) o.s.ř.]. Dovolání je rovněž přípustné proti rozsudku odvolacího soudu ve věci samé, jímž bylo rozhodnutí soudu prvního stupně potvrzeno, jestliže odvolací soud ve výroku rozhodnutí vyslovil, že dovolání je přípustné, protože jde o rozhodnutí po právní stránce zásadního významu (§ 239 odst. 1 o.s.ř.), nebo nevyhoví-li odvolací soud návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam (§ 239 odst. 2 o.s.ř.).

Ustanovení § 239 odst. 1 o.s.ř. svěřuje odvolacímu soudu oprávnění založit přípustnost dovolání proti svému rozsudku, proti němuž by jinak dovolání nebylo přípustné, jen výjimečně a za výslovného předpokladu, že jde o rozhodnutí po právní stránce zásadního významu. Z toho vyplývá, že dovolání může být připuštěno jen pro řešení právních otázek; jiné otázky, zejména posouzení správnosti nebo úplnosti skutkových zjištění, prohlášení přípustnosti dovolání neumožňují.

Protože výrokem rozhodnutí odvolacího soudu může být dovolání připuštěno jen pro řešení právních otázek, je dovolatel oprávněn napadnout rozhodnutí odvolacího soudu, proti němuž byla přípustnost dovolání založena výrokem odvolacího soudu, jen z důvodu uvedeného v ustanovení § 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř. V případě, že odvolací soud neshledal celé své rozhodnutí za zásadního významu po právní stránce a že proto přípustnost dovolání vyslovil (přímo ve výroku rozsudku nebo ve výroku rozsudku vykládaném v souvislosti s jeho odůvodněním), lze dovolání podat jen z důvodu té právní otázky, pro niž bylo připuštěno. Pro jinou právní otázku je dovolání proti potvrzujícímu rozhodnutí odvolacího soudu přípustné jen za podmínek uvedených v § 239 odst. 2 o.s.ř.

V posuzovaném případě žalobkyně napadá dovoláním rozsudek odvolacího soudu v rozsahu a z důvodu té právní otázky, pro niž bylo dovolání odvolacím soudem připuštěno. Dovolacímu přezkumu se tak otevírá pouze zkoumání, zda při dočasném zproštění funkce soudce náleží po tuto dobu plat či náhrada mzdy a zda na daný případ lze aplikovat ustanovení § 130 zákoníku práce.

Po skutkové stránce bylo v projednávané věci zjištěno (skutková zjištění soudů obou stupňů dovolatelka nenapadá), že žalobkyně byla dnem 9. 4. 1992 jmenována soudkyní. Dne 19. 1. 1996 jí bylo sděleno obvinění z trestného činu podle § 161 trestního zákona a rozhodnutím ministra spravedlnosti ze dne 22. 1. 1996, č.j. 50/96 - pers., byla z důvodu jejího trestního stíhání dočasně zproštěna výkonu funkce soudce s účinností ode dne doručení rozhodnutí; rozhodnutí jí bylo doručeno dne 23. 1. 1996. Platovým opatřením předsedy Okresního soudu v Přerově ze dne 26.1.1996, sp.zn. Spr. 337/96, jí byl pozastaven plat včetně náhrad výdajů stanovený opatřením Spr. 1675/95, a to ke dni 23.1.1996.

Pro posouzení věci je za tohoto skutkového stavu podstatné, jaký význam - z hlediska nároku na plat - má skutečnost, že byla žalobkyně rozhodnutím ministra spravedlnosti dočasně zproštěna výkonu funkce soudce.

S názorem odvolacího soudu, že nepřidělování práce odpovídající funkci soudce v důsledku jeho dočasného zproštění funkce soudce nemůže představovat překážku v práci na straně zaměstnavatele, která by zakládala nárok na náhradu mzdy, dovolací soud nesouhlasí.

Podle ustanovení § 52 odst. 2 zákona č. [335/1991](#) Sb., o soudech a soudcích, ve znění zákonů č. [264/1992](#) Sb., č. [17/1993](#) Sb., č. [292/1993](#) Sb. a č. [239/1995](#) Sb. (dále též jen „zákon o soudech“), na vztahy vyplývající z výkonu funkce soudce se vztahují, pokud tento zákon nestanoví něco jiného, ustanovení zákoníku práce. Pracovní vztah vzniká dnem, který je stanoven k nástupu do funkce, a zaniká dnem zániku funkce soudce podle tohoto zákona.

Podle ustanovení § 130 odst. 1 zák. práce nemohl-li zaměstnanec konat práci pro jiné překážky na

straně zaměstnavatele, než jsou uvedeny v předchozím ustanovení, poskytne mu zaměstnavatel náhradu mzdy ve výši průměrného výdělku, pokud předpisy uvedené v § 131 nestanoví jinou výši náhrady mzdy.

O překážku v práci ve smyslu ustanovení § 130 odst. 1 zák. práce se jedná tehdy, neplní-li nebo nemůže-li zaměstnavatel plnit povinnost, vyplývající pro něj z pracovního poměru, přidělovat zaměstnanci práci podle pracovní smlouvy (práci odpovídající funkci, do níž byl zaměstnanec jmenován nebo zvolen), nejde-li o prostoj podle ustanovení § 129 zák. práce, a to za předpokladu, že zaměstnanec je schopen a připraven tuto práci konat; o překážku v práci jde bez ohledu na to, zda nemožnost přidělovat práci byla způsobena objektivní skutečností, popřípadě náhodou, která se zaměstnavateli přihodila, nebo zda ji zaměstnavatel sám svým jednáním způsobil (případně zavinění zaměstnavatele zde rovněž nemá význam). Jiná překážka na straně zaměstnavatele je dána skutečností, která ji vyvolala, a překážka v práci trvá po celou dobu trvání této skutečnosti; proto vůle zaměstnavatele je zde nerozhodná.

Zákon o soudech nemá zvláštní úpravu, která by řešila postup při vzniku překážky, která brání zaměstnanci v práci. Proto se také na posuzování překážek v práci u soudce vztahují příslušná ustanovení zákoníku práce (§ 52 odst. 2 zákona o soudech).

Podle ustanovení § 49 odst. 1 zákona o soudech soudce, který je trestně stíhán nebo proti němuž se vede kárné řízení z důvodu, pro který může být odvolán nebo má být zproštěn funkce podle § 46 odst. 1 písm. a), může být až do zániku funkce podle § 47 nebo do rozhodnutí o odvolání nebo o zproštění dočasně výkonu funkce soudce zproštěn.

O dočasném zproštění výkonu funkce soudce rozhoduje ministr spravedlnosti; jde-li o soudce Nejvyššího soudu, činí tak po dohodě s předsedou tohoto soudu (§ 49 odst. 2 zákona o soudech).

Rozhodne-li ministr spravedlnosti podle citovaného ustanovení o dočasném zproštění výkonu funkce soudce, funkce soudce tím nezaniká (srov. § 44 až 48 zákona o soudech) a nadále trvá i jeho pracovní vztah (§ 52 odst. 2 věta druhá téhož zákona); soudce pouze dočasně nemůže svoji funkci vykonávat. Dočasné zproštění výkonu funkce soudce tedy u soudce zakládá překážku v práci (ve výkonu funkce), přičemž se nejedná o překážku na straně zaměstnance (soudce); touto překážkou totiž není skutečnost, že je soudce trestně stíhán, nebo je proti němu vedeno kárné řízení z důvodů zmíněných v § 49 odst. 1 zákona o soudech, touto překážkou je teprve rozhodnutí ministra spravedlnosti o dočasném zproštění funkce soudce, které ministr může, ale nemusí učinit.

Z ustanovení § 52 odst. 2 zákona o soudech rovněž vyplývá, že soudce vykonává svou funkci v pracovním vztahu. Pracovní vztah (poměr) je mimo jiné charakterizován i tím, že se jedná o vztah dvoustranný (zaměstnanec a zaměstnavatel), kde právům (oprávněním) jednoho účastníka právního vztahu odpovídají povinnosti druhého účastníka takového vztahu. Proto jsou to zásadně pouze úkony účastníků pracovního vztahu (poměru), které mohou mít do tohoto právního vztahu dopad a fakticky jej realizovat; úkony vůči zaměstnanci tedy činí zásadně zaměstnavatel. Ustanovení § 49 zákona o soudech umožňuje ministru spravedlnosti, aby za podmínek v tomto ustanovení uvedených [soudce je trestně stíhán nebo se proti němu vede kárné řízení z důvodu, pro který může být odvolán, nebo má být zproštěn funkce podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona o soudech] rozhodl o dočasném zproštění

výkonu funkce soudce. Svěřuje-li zde zákon některé kompetence týkající se pracovního poměru (jež zpravidla přísluší zaměstnavateli) subjektu, který jako zaměstnavatele výslovně neoznačuje (v daném případě ministru spravedlnosti), jde o úkony na straně zaměstnavatele. Je tomu tak zejména proto, že, jak výše uvedeno, je pracovní poměr vztahem dvoustranným, a směřuje-li úkon (dovolený a chtěný), zasahující do pracovněprávního vztahu, jen proti jednomu z účastníků tohoto vztahu (zaměstnanci), nemůže se jednat o úkon na straně dotčeného účastníka - zaměstnance, ale jediné o úkon na straně zaměstnavatele. Navíc, jestliže zákon (stát) vybaví vedoucího organizační složky státu oprávněním zasáhnout jednostranně do pracovněprávního vztahu, musí také nést následky takového zásahu.

Přehlédnout nelze ani skutečnost, že Ministerstvo spravedlnosti České republiky (ministr spravedlnosti) je oprávněno v souladu se zákonem č. [436/1991](#) Sb., o některých opatřeních v soudnictví, o volbách přísedících, jejich zproštění a odvolání z funkce a o státních správě soudců České republiky, ve znění pozdějších předpisů, provádět úkony na úseku správy soudů ve vztahu k jednotlivým soudům soudní soustavy. Úkon ministra spravedlnosti, spočívající v dočasném zproštění výkonu funkce soudce ve smyslu ustanovení § 49 zákona o soudech, je úkonem na úseku správy soudů, nikoliv úkonem při vlastním výkonu soudnictví. Proto i z tohoto důvodu musí být tento úkon ministra spravedlnosti považován za úkon, jenž způsobuje překážku v práci na straně zaměstnavatele.

Podle ustanovení § 34 odst. 1 zákona č. [236/1995](#) Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců, ve znění zákona č. [138/1996](#) Sb. a č. [287/1997](#) Sb. (dále též jen „zákon o platu“), představiteli a soudci náleží plat ode dne, v němž splnil zákonné podmínky pro výkon funkce. Soudci náleží plat do dne ukončení pracovního vztahu (§ 34 odst. 6 zákona o platu). Představiteli a soudci náleží, pokud se dále nestanoví jinak, plat i po dobu, po kterou dočasně nevykonává funkci a po níž by mu podle zvláštních předpisů jinak náležely dávky nemocenského pojištění nahrazující započitatelný příjem, avšak nejdéle po dobu 6 měsíců; za jinou dobu, po níž představitel nebo soudce dočasně nevykonává funkci, se plat krátí v poměru k délce této doby (§ 34 odst. 3 zákona o platu).

Z citovaných ustanovení vyplývá, že soudci náleží plat ode dne, jímž splnil zákonné podmínky pro výkon funkce soudce, do dne ukončení pracovního vztahu (§ 34 odst. 1, 6 zákona o platu). Za dobu, po níž soudce dočasně nevykonává funkci, se plat (s výjimkou případů, kdy by mu jinak náležely dávky nemocenského pojištění nahrazující započitatelný příjem, avšak nejdéle po dobu 6 měsíců), krátí v poměru k délce této doby (§ 34 odst. 3 zákona o platu).

Zákon č. [236/1995](#) Sb. však neupravuje všechny peněžité nároky soudce, vyplývající z jeho pracovního vztahu. Soudce má nárok na finanční plnění také při dovolené na zotavenou (srov. § 110b odst. 1 zák. práce), při plnění občanské povinnosti (srov. § 124 odst. 2 věta první zák. práce), při důležitých osobních překážkách v práci (srov. § 22 odst. 1 nařízení vlády č. [108/1994](#) Sb., kterým se provádí zákoník práce a některé další zákony) apod.

Protože podle ustanovení § 52 odst. 2 zákona o soudech se na vztahy vyplývající z výkonu funkce soudce vztahují, pokud tento zákon nestanoví něco jiného, ustanovení zákoníku práce a protože zákon o platech nemá zvláštní ustanovení, které řeší odměňování soudce v případě, že dočasně nevykonává funkci, přičemž se nejedná o případ, kdy by mu jinak náležely dávky nemocenského

pojištění nahrazující započitatelný příjem, je třeba takovou situaci posuzovat i u soudce podle ustanovení zákoníku práce.

Ustanovení § 130 odst. 1 zák. práce jednoznačně stanoví, že v případě překážek v práci na straně zaměstnavatele (nejde-li o prostoje podle ustanovení § 129 zák. práce) poskytne zaměstnavatel zaměstnanci (zde soudci) náhradu mzdy ve výši průměrného výdělku.

Nejvyšší soud České republiky proto dospěl k závěru, že soudci, který je podle ustanovení § 49 odst. 1 zákona o soudech dočasně zproštěn funkce, náleží po dobu tohoto zproštění náhrada mzdy ve výši průměrného výdělku podle ustanovení § 130 odst. 1 zák. práce (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 4. 2000, sp. zn. 21 Cdo 2763/99, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 9, ročník 2000, pod pořadovým číslem 101).

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu není správný. Nejvyšší soud České republiky jej proto podle ustanovení § 243b odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení (§ 243b odst. 1 část věty za středníkem, § 243b odst. 2 věta první o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Služební poměr](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Mzda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní poměr \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Převedení zaměstnance na jinou práci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Plat](#)